

LIITTO VALLANKUMOUKSEN PYSÄYTTÄMISEKSI

Eivät läheskään kaikki ymmärrä, että uusi kokoomushallitus on juuri tämänlaatuinen kapitalistien sekä narodnikki- ja menshevikkijohtajien liitto. Ehkeivät näihin puolueisiin kuuluvat ministeritkään sitä ymmärrä. Mutta se on kuitenkin tosiasia.

Ja tämä tosiasia paljastui erikoisen havainnollisesti sunnuntaina, kesäkuun 4 päivänä, kun aamulla ilmestyivät lehdissä selostukset Miljukovin ja Maklakovin puheista, jotka he olivat pitäneet kolmasduumalaisten vastavallankumouksellisten kokouksessa (niin sanottu, Nikolai Romanovin ja Hirttäjä-Stolypinin perinteiden mukaisesti, „Valtakunnanduuma”), ja illalla ministerit Tsereteli ynnä muut pitivät sotilaiden ja työläisten edustajain Neuvostojen yleisvenäläisessä edustajakokouksessa puheitaan hallituksen puolustukseksi, hyökkäyspolitiikan puolustukseksi.

Miljukov ja Maklakov ovat, kuten kaikki edes jonkin arvoiset kapitalistien ja vastavallankumouksen johtajat, toimen miehiä, jotka ymmärtävät erinomaisesti luokkataistelun merkityksen, kun se koskee *heidän* luokkaansa. Sen tähden he esittivät kysymyksen hyökkäyksestä täysin selvästi, haaskaamatta minuuttiakaan tyhjänpäiväiseen jaaritteluun hyökkäyksestä strategiselta näkökannalta, jaaritteluun, jolla Tsereteli on harhauttanut itseään sekä muita.

Ei, kadetit tietävät, mitä nappia pitää painaa. He tietävät, että *elämä on asettanut* nyt kysymyksen hyökkäyksestä poliittisena, *koko Venäjän vallankumouksen murroksen* kysymyksenä eikä lainkaan strategisena kysymyksenä. Nimenomaan poliittisena sen kadetit asettivatkin

„Valtakunnanduudessa”, kuten bolshevikit ja yleensä internationalistit olivat asettaneet sen jo lauantai-iltana Neuvostojen edustajakokouksen puhemiehistölle osoittamassaan kirjallisessa lausunnossa.

„Venäjän kohtalo on sen omissa käsissä”, julisti tunnettu Hirttäjä-Stolypinin apuri Maklakov, „ja se kohtalo ratkeaa hyvin pian” (oikein! oikein!). „Jos meidän todella onnistuu hyökätä ja käydä sotaa ei yksinomaan päätöslauselmilla, ei yksinomaan kokouspuheilla ja kaupungin kaduilla kannettavilla lipuilla, vaan käydä sotaa yhtä vakavasti kuin me kävimme sitä ennen” (kuulkaa! kuulkaa! nämä ovat kapitalistijohtajan historialliset sanat: „kuin *me* kävimme sitä ennen!”), „silloin koittaa nopeasti Venäjän täydellinen tervehtyminen”.

Nämä ovat mainioita sanoja, jotka on opeteltava ulkoa ja joita on ajateltava moneen kertaan. Mainioita siksi, että ne ilmaisevat *luokkatotuuden*. Sen kertasi hieman toisin myös Miljukov, joka moitti Pietarin Neuvostoa, „miksi (sen) lausunnossa ei puhuta mitään hyökkäyksestä”, ja joka korosti, että Italian imperialistit ovat asettaneet „erään vaatimattoman” (hra Miljukovin ironiaa!) „kysymyksen: hyökkäättekö vai ette? Ja tähänkään kysymykseen he eivät ole saaneet” (Pietarin Neuvostolta) „selvää vastausta”. Maklakov lausui tällöin julki „syvän kunnioituksensa” Kerenskille, ja Miljukov selitti sitä:

„Pelkään pahoin”, Miljukov sanoi, „että se, mitä meidän” (oikein! meidän, t.s. kapitalistien ohjattavissa oleva) „sotaministerimme on saanut aikaan, tulee täältäkäsin jälleen hajotetuksi, ja että päästämme ohi viimeisen hetken, jolloin vielä” (huomioikaa tämä „vielä!”) „voimme liittolaistemme kysymykseen, hyökkäämmekö vai emme, antaa sekä meitä että heitä tyydyttävän vastauksen”.

„Sekä meitä että heitä” — sekä venäläisiä että englantilais-ranskalaisia ynnä muita imperialisteja! Hyökkäys „voi vielä” „tyydyttää” heitä, t.s. auttaa kuristamaan lopullisesti Persian, Albanian, Kreikan ja Mesopotamian, turvaamaan kaiken saksalaisilta ryövätyin saaliin säilymisen ja saksalaisten ryövärien rosvoaman saaliin poisoton. Se on asian ydin. Se on luokkatotuus hyökkäyksen poliittisesta merkityksestä. Tyydyttää Venäjän, Englannin ynnä muiden maiden imperialistien ruokahalu, pitkittää imperialistista sotaa, anastussotaa, *ei* lähteä aluevaltauksista solmittavan rauhan tielle (se tie on mahdollinen ainoastaan vallankumousta jatkettaessa), *vaan aluevaltauksia varten käytävän sodan tielle*.

Tämä on hyökkäyksen olemus ulkopoliitiikan näkökulmasta. Mutta edellä esitetyssä historiallisessa lausumassa Maklakov on määritellyt tuon olemuksen sisäpolitiikan näkökulmasta. Maklakovin lausumana „Venäjän täydellinen tervehtyminen” merkitsee vastavallankumouksen täydellistä voittoa. Se, joka ei ole unohtanut Maklakovin erinomaisia puheita vuoden 1905 ja vuosien 1907—1913 kaudesta, on saanut melkein jokaisesta hänen puheestaan vahvistuksen tuollaiseen arviointiin.

Käydä sotaa „*niin kuin me kävimme sitä ennen*”, — „me”, t.s. kapitalistit tsaarin johdolla! — käydä tätä imperialistien sotaa merkitsee siis Venäjän „tervehdyttämistä” eli kapitalistien ja tilanherrain voiton turvaamista.

Tämä on luokkatotuus.

Hyökkäys, olipa sen lopputulos sotilaalliselta näkökannalta mikä hyvänsä, merkitsee poliittisesti imperialismin hengen, imperialismin mielialojen, imperialismiin viehättymisen lujittamista, vanhan virassaan pysyneen armeijanpäällystön lujittamista („käydä sotaa *niin kuin me kävimme sitä ennen*”) ja vastavallankumouksen tärkeimpien asemien lujittamista.

Tsereteli ja Kerenski, Skobelev ja Tshernov ovat kannattaneet vastavallankumousta — eivät yksilöinä, vaan narodnikki- ja menshevikkipuolueiden johtajina ja kerrassaan riippumatta siitä, haluavatko he sitä vai eivätkö halua, tajuavatko he sen itse vai eivätkö tajua — *tällä ratkaisuvalla hetkellä* he ovat siirtyneet vastavallankumouksen puolelle ja käyneet aseisiin sen liiton sisällä, jonka tarkoituksena on vallankumouksen pysäyttäminen ja sodan jatkaminen „*niin kuin me kävimme sitä ennen*”.

Ei pidä pettää itseään tässä suhteessa.

„Pravda” № 74,
kesäkuun 19 (6) pnä 1917

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan